

Mens achter de site

11-05-2000

Op zoek naar onechte kinderen

Dagelijks verschijnen en verdwijnen tientallen zogeheten homepages op Internet. In deze rubriek vertellen 'webmasters' van deze internet-pagina's wat ze doen en waarom.

*De Wit en Vera: „Hongerig naar informatie.”
(illustratie UNAC)*

Geen plaatjes, geen snelle teksten. De site van loopbaanadviseur Herman de Wit uit Maarssen en rechtsgeleerde Hein Vera uit 't Goy oogt op het eerste oog dodelijk saai en ontoegankelijk.

Maar voor onderzoekers van stambomen is het een geliefd elektronisch paradijs met links naar verborgen archieven en onbekende aktes. De speurtocht naar de familiegeschiedenis begint voor velen hier. Al meer dan 30.000 bezoekers kwamen naar 'Digitale Bronbewerkingen Nederland en België' - een site met verwijzingen naar openbaar toegankelijke Internet-archieven en allerlei tips voor genealogen in spe.

Herman en Hein wijzen de weg naar voorvaderen. Waar ligt de huwelijksakte van overoverovergrootmoeder? Hoe vind ik de passagierslijst van het VOC-schip waarmee een voorouder de oversteek naar Indië maakte? En hoe kom ik aan een lijst van Drentse huiseigenaren uit 1830? Zoveel informatie is bewaard gebleven en ligt 'voor het oprapen'. Een zedenmeester pleegde overspel met een dienstmeisje, zo valt te lezen in een oud rechtbankverslag. En een overleden man lag dagenlang in een kist op een trekschuit, zo valt af te leiden uit een brief aan de bedroefde familie.

Wat doen Herman en Hein met al deze kennis? De twee mannen delen een passie: ze zijn hongerig naar informatie. Herman: „Ik wil van voorouders niet alleen namen of geboorteplaatsen weten, maar ook hoe ze geleefd hebben en in welke omstandigheden. Ik ben op zoek naar de context van de mens.” Hein: „Ik wil weten hoe dingen in elkaar zitten. Ik heb een sterke behoefte om de diepte in te gaan, om dingen te begrijpen.” Al zoekend kwam Vera er achter dat hij niet van Spaanse afkomst is. Z'n achternaam is een samentrekking van Van der A. Hij lichtte de doopcelen van een heel Brabants dorp om te kunnen achterhalen waar zijn roots lagen. Hein kwam familie tegen met onechte kinderen en ontwaarde in de archieven een opgehangen ketter. Zijn speurtocht eindigde in

1300. „Van eerder zijn geen papieren meer bewaard gebleven.”

Herman kwam niet verder dan 1709. Zijn oudste naamdrager was kaasboer. Het roept vragen op „Maar was hij nou kazenmaker of kazenhandelaar? Dat is niet meer na te gaan. Het archief in Alkmaar is vernietigd.” De Wit is wel meer te weten gekomen over een broer van een voorouder die voor de VOC op oceanen voer, ‘maandenlang in zeer slecht weer’. Herman noemt in staccato de details die hij te weten is gekomen na maandenlang speurwerk. „Er was opium aan boord. Er brak muiterij uit. Zeven mensen zijn opgehangen. De voorouder zat daar niet bij. Hij werd ziek. Hij overleed onderweg. Ze hebben hem overboord gekiept.”, zegt Herman enthousiast. Hein: „We hebben trouwens ontdekt dat we in onze stamboom een gemeenschappelijke voorouder hebben. Dat was een prachtig ontdekking”

Het zoeken, dat is eigenlijk het leukste. „Is de informatie eenmaal gevonden, dan is de grootste lol ervan af. Dan richt ik me weer op een nieuw vraagstuk.”, zegt Hein. Ze zijn ‘toch wel twee tot drie uur per dag met de site bezig’. Aan telefoonkosten zijn ze per maand honderden guldens kwijt. Maar het is de moeite waard. De bezoekers komen vaak terug. Onbetwiste trekker van de site een cursus paleografie (het leren lezen en begrijpen van oud schrift). Die is in korte tijd al vijfduizend keer opgehaald. Herman en Hein hebben er veel tijd ingestoken. De reacties waren positief. „Ze gaven de cursus het cijfer acht”, zegt Herman, ex-onderwijzer.

Henk van Ess